

PRINCOVA CESTA

*Jsem květina, jsem voda,
jsem kámen.
Jsem šepot listů ve větru,
jsem vložka, co se právě
snesla k zemi.
Jsem... a s Tebou zůstanu.*

Princ a krásná laň

Světlem pomalu prochází osamělý poutník. Pod nohama mu lehce křupe čerstvý sníh. Co chvíli se v něm boří po kolena, to tam, kde je naváto. Do tváře se mu zapichují stovky ledových jehliček. Říkají mu „Smutný princ“.

Na nedalekém stromě sedí kos. Každou chvíli si čepýří svůj černý kabátek a přešlapuje z nohy na nohu. Je zima.

Smrákalo se. Princovi bylo chladno a tak začal hledat místo, kde by mohl složit hlavu. Na okraji lesa objevil starý krmelce.

Uvnitř bylo seno a nedaleko na zemi leželo pár kaštanů. Princ vlezl do krmelce a ulehнул. Ještě chvíli pozoroval škvírami hvězdnou oblohu a přikrytý měkkým voňavým senem zvolna usínal.

Tu jej probudil pocit, že je pozorován.

Opravdu — za tmy přišlo ke krmelci několik laní, které teď na něj upírají nádherné velké černé oči. Po chvílce odběhly, jedna však zůstala. Tiše stojí a v očích se jí odrážejí hvězdy.

Dívají se jeden druhému do očí, jako by se dávno znali. Potom laň sklonila hřbet a hlavou se dotkla princovy ruky. Princ ji položil na její krásnou šíji a vyčerpaný usnul.

Ráno, když se probudil, hledal ještě svoji laň — ale marně. Byla už pryč.

V ledové jeskyni

Dlouho chodil světem. Ledy počaly zvolna tát, sluníčko zase pomalu nabíralo na síle. Procházel vesnicí za vesnicí, město za městem.

Všude se chvilku zastavil a naslouchal.

A slyšel toho opravdu mnoho. Pláč tajících ledů i smích zurčících potůčků. Ptačí oslavné trylky jara i pohřební písně za ty, kdo zimu nepřežili. Zvonivé dětské hlásky i cinkání zvonců oveček a krav, které se pásly na mezích.

Vzduch začala prostupovat kořená zemitá vůně, voněl už docela jinak než v zimě — vůní dále, nekonečna.

Náhle se před princem otevřela krajina a on spatřil jeskyni. Zvědavost mu nedala, nahlédl dovnitř a — dech se mu zatajil. V chladné jeskyni zůstalo ještě několik obrovských ledových krápníků. Některé visely ze stropu dolů, jiné rostly z vody, která po kapkách stékala na zem, vzhůru. Princ opatrně prošel ledovou jeskyní a pokračoval zase dál.

Nad lesem právě kroužila káně a sledovala z výšky tu spoustu malých cestiček, které odkryl tající sníh. Snad už brzy bude po nich pobíhat víc hrabošů, pomyslela si.

Tráva byla den ze dne zelenější a první květiny počaly vystrkovat svoje spanilé hlavičky s nadějí, že budou moci zdobit svět.

Zvědavý netopýr

Byl už večer, princ stále ne a ne najít vhodné místo k přespání.

Vtom uslyšel podivné „vrrrr — ššššš“. A znovu. Když se rozhlédl, spatřil vždy jen tmavou šmouhu. Znovu a znovu.

To si ho prohlížel zvědavý netopýr. „Zastav se přece,“ vyzval jej princ. Netopýr se zastavil, sklopil uši a tiše povídal: „Promiň, nechtěl jsem Tě vylekat, jen jsem jaktěživ neviděl takového člověka.“

„I to se neomlouvej,“ řekl princ. Přikulil kus velké klády a sedl si na ni. Bylo tam dost místa i pro netopýra. Oba si dlouho do noci vyprávěli.

Ráno se princ probudil celý rozlámaný: v noci jej přemohla dřímota a na tvrdé kládě usnul. Jeho noční společník byl nedaleko. Visel na blízké větvi hlavou dolů, oči se mu klížily. Když ale zahlédl prince, ještě sebral sílu, aby řekl: „Šťastnou cestu, Smutný princí.“ Potom už zavřel oči a tvrdě usnul.

U zpívající řeky

Princ se tedy vydal na cestu. Nedaleko od místa, kde nocoval, tekla řeka. Třpytila se jako drahokamy. Zrovna tančila, občas povyskočila, to když šlápla na kámen. „Někomu život dááááám, jinému rakev přichystááááám,“ zpívala si.

Smutný princ prošel kolem zpívající řeky a zamířil do mladého hájku pod skalami. Přivábily ho jemné zelenkavé větvičky hebkých modřínů. Došel až k nim, pohodlně se usadil a poslouchal jejich příběh.

Sluníčko se však mezitím víc a víc schovávalo za hradbu mraků a princ se znovu musel vydat na cestu.

Už se šerilo. Zrovna odpočíval, když cosi zapraskalo v houští. Protože šramot neustával, zpozorněl. Kdopak se to valí?

To si starý ježek vyšel na procházku, aby si udržoval zdraví. „Dobřej večír,“ pozdravil ho princ. „Fuj, to jsem se lek,“ odplivl si ježek. „Kde se tady po čertech bereš?“ „Hádej,“ dobíral si zamračeného ježka princ. „I tak si to klidně nech,“ na to ježek.

„Stejně spěchám, musím ještě zkontrolovat celý les,“ řekl důležitě a už se valil dál. „Buď zdrav,“ volal za ním princ. Ještě chvíli slyšel praskot větviček a dupání těch neskutečně malých nohou, než se lesem znovu rozhostilo ticho a tma. Tma. Nu co, řekl si princ, tak přenocuji tady.

Lehnul si na nadýchané mechové polštáře, a kapradiny, které se nad ním naklonily až k zemi, ho skryly jako peřina.

Sladké sny, princí.

Terezka

Ráno, sotvaže si v tůňce opláchnul oči, na něj odkudsi spadla šiška. A hned druhá a třetí.

„Kdopak si to se mnou hraje?“ zavolal princ do koruny stromu. „Já,“ ozvalo se nejistě.

Za chvílku vystrčilo hlavičku malé rezavé veveřce. „Já jsem Terezka,“ představila se, „pojď si hrát!“ Zamrskala ocáskem a už byla u prince. „No ty jsi mi šikulka,“ pochválil ji princ. „Jak bych si s Tebou ale mohl hrát?“ „Můžeme spolu třeba házet šišky, chceš?“ odpověděla Terezka a pokukovala na prince, co on na to. „Támhle je vykotlaný pařez, kdo do něj nahází víc šišek, zvítězí,“ řekla, vesele zamžikala očima a už byla u pařezu.

Dlouho, dlouho si hráli, až bylo poledne. Maminka nachystala misku oříšků a zavolala Terezku k obědu. Hezky se spolu rozloučili a princ putoval zase sám.

Houpací síť

Vál svěží vítr a vzduchem vládla vůně čistoty. Les byl provoněn pryskyřicí a život se zpomaloval.

Vtom princ spatřil na mezi pod lesem dva výrostky, jak chytají velkého nohatého pavouka. „Necháte toho!“ zavolal na ně princ. „To bysme rádi věděli proč,“ odpověděli ti drzí kluci. Nakonec ale jen zahrozili pěstmi, sebrali se a odešli pryč.

„Dděěčkuju Ti,“ řekl udýchaný pavouk a prohlížel si prince. „Není za co,“ mávnul rukou princ. A protože byl unavený, ptal se pavouka, zda neví o nějakém noclehu.

„Žádné strachy, dnes budeš spát jako král. Za to, že jsi mě zachránil, Ti se zeťáčkem utkáme velkou houpací sítí. Řekni kde a do večera ji tam máš.“ Princ jim ukázal a pak už jenom pozoroval pilné tkalce při práci.

Jak pavouk slíbil, tak bylo. Večer se objevila v lese nádherná houpací síť. Princ poděkoval a protože se mu už opravdu chtělo moc spát, zalezl do ní a houpal se a houpal, dokud neusnul.

Ráno v lese

Ráno prince probudily první sluneční paprsky, které probleskovaly mezi stromy.

To jsem se krásně vyspal, liboval si. V trávě pod listem uviděl svoje nové známé. Pavouci ještě spali, nohy měli celé zapletené, vždyť se včera pěkně unavili. Princ se rozhodl, že je nebude rušit.

Slezl tedy rychle ze své sítě a už vyrážel na cestu, když se ještě ohlédl a... ach, to byla nádhera! Celá jeho síť byla protkána kapičkami rosy, které prosvěcovalo ranní slunce. Ještě naposledy se otočil a pak už rychle vyrazil přes budící se les.

Viděl bzučící včely, které pracovaly od prvního slunka, aby měly co nejvíce medu na zimu. Procházel pasekou posetou zlatými pantoflíčky i modrými zvonky. Teď právě na jeden dosednul čmelák, až se zvoneček celý zakymácel a zazvonil na poplach. Čmelák si toho ani nevšimnul. Celý se ve zvonku schoval, najednou prudce vyletěl a „frrr“ — už byl zase pryč.

Pejsek a vosy

Ještě jeden kopeček a princ je v další vesnici. Při kraji cesty začínají dozrávat jablíčka. Dvě, tři už vítr setřásl. Pochutnává si na nich několik vos.

Najednou se odkudsi přihnul černý pejsek a vida jablka, napadlo ho, že si s nimi bude kutálet. Pozdě zaslechl, jak si vosy mezi sebou nakazují: „Bodni ho ZZZZZZZZZloděje!“ Čumáček už byl v pohybu a jablíčko odkulil.

„Achych, ouvej,“ plakal pejsek, když dostal několik žihadel. Princ nelenil, utrhнул kus své košile a protože nedaleko tekl potůček, běžel jej namočit. Za chvíli byl zpátky a přiložil chladivý obklad pejskovi na čumáček. „Haf, haf, děkuju Ti, princi,“ řekl pejsek.

„Musíš dávat příště větší pozor,“ pověděl mu princ. Pejsek přikývl. Obklad příjemně chladil, žihadla bolela čím dál míň.

Pejsek se rozpovídal. Vyprávěl princi, odkud je a jaké má pány. Princ poslouchal. Pak už musel domů — ještě jednou princi poděkoval a olízl mu tvář, to aby věděl, že je jeho přítel.

Vesele odběhl, vrtěl ocáskem a cestou ještě stihl prohánět barevné motýly.

Duha

Princ byl zrovna v lese, když začalo pršet. Schoval se tedy a čekal, až se počasí umoudří.

Najednou vysvitlo sluníčko a princ spatřil krásný duhový most. Po něm se jedna za druhou klouzaly malinké dešťové kapičky. Smály se a radovaly, že jim sluníčko pomohlo připravit takovou zábavu.

Když přestalo pršet, princ začal přemýšlet, kde by mohl v tom zmáčeném lese přespat. Měl štěstí. Opodál spatřil opuštěný přístřešek ze smrkových větví, který si tam postavily děti.

Ještě se chvíli procházel lesem, když tu z roští vyběhl statný divočák. Jakmile uviděl prince, chvíli se zarazil a jeho šedá hlava zpozorněla. Opatrně si prince prohlížel.

Nakonec usoudil, že mu není nebezpečný, a beze slova běžel dál.

Když sluníčko slábne

Brzy ráno se princ opět vydal na cestu. Jak tak chodil po světě, všiml si, že sluníčko počalo slábnout. Po ránu se už nad krajinou vznášela mlha a den byl čím dál kratší.

Mladé rybičky, které radostně v létě vyskakovaly z vody, aby se podívaly, cože to tam nahoře tak krásně svítí, jsou už dávno dospělé. Povadlé květy leknínů svésily smutně hlavu, protože se jejich čas začíná zvolna naplňovat. Za chvíli zbudou jen listy, mezi kterými ale pozdě na jaře znovu hrdě vyrazí mladé lekníny.

Dravé vážky číhající na kořist, stejně jako mírumilovní motýli, začínají hledat teplé úkryty, kde by mohly přečkat zimu.

I bujné zelenavé listoví už dávno změnilo barvu a svítí teď mnoha různými barvami... podzimu.

Ospalá beruška

Princ procházel spadanými listy, které šustily pod nohama. Stromy byly čím dál holejší. Vyhazoval listí do výšky a pozoroval, jak lehce padá nazpět k zemi.

Vtom na jednom suchém listu zahlédl mladou berušku. „Vzbud' se, vzbud' se, beruško!“ Pohládl ji po rameni. Beruška pomaloučku otevřela oči a zeptala se: „Už je tady jaro?“ „Beruško, ty bys tomu dala,“ řekl na to princ. „Musíš zalézt pěkně do země, tady by na Tebe přišel mráz.“

„To tak,“ odpověděla rozespalá beruška a začala zase zavírat oči.

„Beruško, beruško, volal princ, vzbud' se přece!“ „Teď už toho mám ale dost,“ pravila beruška a aby měla klid, slezla z listu. Ještě trochu popošla, to aby našla měkkou hlínu, a pomalu se zavrtala do země.

Zima

Pole jsou už dávno sklizena, všude samá hlína. Právě tady zastihnul při lovu divokou kočku. Byla černobílá a přivřenýma očima si prince měřila. Poznal, že zde není vítán, a tak číhající kočku nerušil a rychle odešel.

Najednou se k zemi pomalu začal snášet první sníh. Z nebe padaly větší i menší sněhové kousky jako z potrhane peřiny. Ještě se chvíli pohupovaly ze strany na stranu, až dopadly na zem.

Všechno kolem postupně zbělelo. Na větvičkách stromů visela spousta nehybných ledových krystalků. Princovi začínala být zima.

Dnes si musí najít teplý nocleh.

PROČ?

Jak tak šel, spatřil mezi kopci dřevěný srub. Zaklepal.

Ve dveřích se objevilo chlapisko jako hora. Princ se ho ale pranic nebál, protože se na něj hospodář hned vlídně usmál a prince pobídnul, aby šel dovnitř, do tepla. Zatímco mu připravovala hospodyně něco k snědku, sedli si a povídali.

Sednice byla útulná a teplá. Kromě hospodáře s hospodyní v ní byl ještě třetí člověk — totiž človíček, dítě. Malý klučina. Hospodář se představil a zeptal se na jméno také prince. „Říkají mi Smutný princ,“ odpověděl podle pravdy. Vtom se ten malý, který byl až doposud tiše, hlasitě rozesmál svým bezstarostným dětským smíchem.

„PROČ?“

„Proč, Smutný princ?“ Hospodyně princi podala teplou polévku.

Princ poděkoval a byl rád, že se tak vyhnul odpovědi.

Potom jej zavedli do podkrovní komůrky, kde mu uchystali pohodlný nocleh. Popřáli princi dobrou noc a sami odešli také na kutě. Princ zažehl svíčku, vzpomenu na to, co prožil, a chystal se ke spánku.

Šťastný princ

Zdalo se mu, že všechno vypravuje své známé lani, zatímco ona tiše stojí v šeru a naslouchá.

Ráno se princ probudil časně. Tvář mu stále zdobil úsměv po krásném snu.

V sednici bylo ještě ticho. Protože se spolu všichni už večer rozloučili, rozhodl se, že vyrazí na cestu. Otevřel tedy dveře od srubu, vyšel na zápraží a zadíval se do dálky. Všude kolem ležel čistý sníh, který na slunci přenádherně zářil. Bílé větvičky stromů zvolna klesaly pod tíhou svého břemene, voda se přeměnila v led.

Princ se pozorně podíval na zem. Padlý sníh prozrazoval, že měli v noci hosta!

Před prahem jsou ještě znatelné otisky drobných kopýtek.

Princ pokleknul do bílého sněhu, dotknul se té zmrzlé stopy a... byl šťastný.

OBSAH

1. kapitola — Princ a krásná laň
2. kapitola — V ledové jeskyni
3. kapitola — Zvědavý netopýr
4. kapitola — U zpívající řeky
5. kapitola — Tereзка
6. kapitola — Houpací síť
7. kapitola — Ráno v lese
8. kapitola — Pejsek a vosy
9. kapitola — Duha
10. kapitola — Když sluníčko slábne
11. kapitola — Ospalá beruška
12. kapitola — Zima
13. kapitola — PROČ?
14. kapitola — Šťastný princ